الله متعال می فرماید: محبت من برای کسانی که به خاطر من با یکدیگر دوستی و همنشینی می کنند و به خاطر من به ملاقات هم می روند و به خاطر من، به یکدیگر بذل و بخشش می نمایند، واجب شده است.

از ابو ادریس خولانی رحمه الله روایت است که می گوید: وارد مسجد دمشق شدم و جوانی خوش سیما دیدم که مردم پیرامونش را گرفته بودند و اگر در مسأله ای اختلاف داشتند، آن را به او ارجاع می دادند و دیدگاه او را می پذیرفتند. پرسیدم: کیست؟ گفتند: معاذ بن جبل است. فردای آن روز، صبح زود برخاستم و (به مسجد رفتم و) دیدم که پیش از من آمده و به نماز ایستاده است. منتظر ماندم تا نمازش را تمام کند؛ آنگاه از روبرو نزدش رفتم و سلام کردم و سپس گفتم: به الله سوگند، من تو را به خاطرِ الله دوست دارم. گفت: آیا برای الله؟ گفتم: فقط به خاطر الله؛ فرمود: آیا برای الله؟ گفتم: فقط به خاطر الله. آنگاه گوشه ی لباسم را گرفت و مرا به سوی خود کشید و گفت: مژده که از پیامبر صلی الله علیه وسلم شنیدم که فرمود: «قَالَ الله -تعَالَى-: وَجَبَت مَحَبَّتِي لِلمُتَحَابِّين فِيَّ، وَالمُتَجَالِسِينَ فِيَّ، وَالمُتَزَاوِرِينَ فِيَّ، وَالمُتَبَاذِلِينَ فِيَّ»: «الله متعال می فرماید: محبت من برای کسانی که به خاطر من با یکدیگر دوستی و همنشینی می کنند و به خاطر من به ملاقات هم می روند و به خاطر من، به یکدیگر بذل و بخشش می نمایند، واجب شده است».

[صحیح است] [به روایت احمد - به روایت مالک]

این حدیث بیانگر فضل دوست داشتن یکدیگر به خاطر الله متعال می باشد؛ و این دوست داشتن از هر دو سو فقط برای الله متعال و نه هیچ هدف دیگری می باشد؛ و چنین محبتی است که محبت الله متعال را واجب می گرداند؛ و این بزرگ ترین شرف برای یک مسلمان است که بر بزرگی این کار دلالت می کند. و در روایتی آمده است: «مَنْ أَحَبَّ في الله، وَأَبْغَضَ في الله، وَأَعْطَى لِلَّهِ، وَمَنَعَ لِلَّهِ فَقَدِ اسْتَكْمَلَ الْإِيمَانَ»: «هرکس به خاطر الله دوست بدارد و دشمنی ورزد و ببخشد و منع کند، درواقع ایمان را کامل کرده است». اینکه ابو ادریس خولانی رحمه الله می گوید: «گفتم: به الله سوگند، من تو را به خاطرِ الله دوست دارم. گفت: آیا برای الله؟ گفتم: فقط به خاطر الله» دلیلی بر این است که ایمان به معنای تحقیق خبر، بر زبان آنها جاری بود و با تکرار آن و طلب تاکید آن، تاکید می شد. در ادامه می گوید: «گوشه ی لباسم را گرفت و مرا به سوی خود کشید». و به این ترتیب مرا به خود نزدیک نمود و انس و الفتی ایجاد کرد و او را به آنچه رسول الله صلی الله علیه وسلم در این زمینه بشارت داده بود، بشارت داد؛ لذا به وی گفت: مژده بده به خاطر صفتی که رسول الله صلی الله علیه وسلم بیان داشت و در تو وجود دارد. من از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدم که فرمود: «الله متعال می فرماید». و به این ترتیب بشارت را از رسول الله صلی الله علیه وسلم که در خبر دادن از الله متعال صادق المصدوق است، عنوان می کند تا ابو ادریس یقین پیدا کرده و بشارت برای او کامل گردد، چراکه این بشارت از قول رسول الله صلی الله علیه وسلم به نقل از پروردگارش می باشد نه برگرفته از اجتهاد معاذ رضی الله عنه؛ و اینکه الله عزوجل می فرماید: «وَجَبَت مَحَبَّتِي»: یعنی محبت من برای آنها ثابت شده است. «لِلمُتَحَابِّين فِيَّ، وَالمُتَجَالِسِينَ فِيَّ»: یعنی همنشینی آنها به خاطر الله متعال است؛ جهت همکاری در ذکر و یاد الله، اقامه ی حدود او، وفا به عهدش، پرداختن به امرش و حفظ شرایع و پیروی از اوامر و دوری از محارمش. و اینکه می فرماید: «وَالمُتَزَاوِرِينَ فِيَّ» یعنی دیدار آنها از یکدیگر به خاطر الله و کسب رضایت او و دوست داشتن او و یا همکاری در جهت طاعت و عبادت او می باشد. «وَالمُتَبَاذِلِينَ فِيَّ» مراد کسانی هستند که جان خود را در راه کسب رضایت او نثار می کنند و در جهاد علیه دشمنش شرکت می کنند؛ و کسانی که مال خود را در مسیری که گفته، مصرف می کنند.

